

hver Formiddag i tungsindig Ensomhed den syge Digter Enevoldsen og pudsede sine Lorgnetter eller kælede for sine Hænder eller fortabte sig i Nydelsen af en Cigar, saadan som han havde siddet der Aar efter Aar og under allehaande Smaabeskæftigelser udciseleret sine farveglødende Vers, smaa Mesterværker, der anslog en hel ny Tone i dansk Poesi. Der sad den unge, naturalistiske Figurmaler Jørgen Hallager med Bulbideransigtet — Oprøreren, Anarkisten, der vilde omstyrte Samfundet, reformere Kunsten, afskaffe Akademier og have alle Professorer hængt, men som iøvrig ernærede sig redelig som Retusjør hos en Fotograf. Og der var den gamle Spottefugl, Journalisten og Lystspilforfatteren Reeballe, en lille, hjulbenet, parykbærende Dværg med eet blankt skinnende og et ligesom ormstukkent Øje og med et langt, gulhvidt Bukkeskæg nedover et snavset Skjortebryst, — det uopslidelige Offer for Karikaturtegnerne i Byens Vittighedsblade. Med en fortygget Cigarstump i Mundvigen og med den ene eller begge Hænder skjult bagpaa under Bukselinningen drev han i oftest temmelig drukken Tilstand omkring mellem Bordene, slog sig ned hist og her, undertiden mellem ham ganske ubekendte Folk, og blandede sig vrøvleagtig i deres Samtaler. Ogsaa han vilde reformere Verden, men i klassisk Aand. Hans Ideal var Sokrates. Hans Standpunkt var den klare, ædruelige Erkendelses. I sine mest omtaagede Øjeblikke yndede han at slaa sig for sit Bryst og kalde sig „den sidste Græker“.

Skønt Per var saa meget yngre end disse Mænd og ikke selv havde gjort nogen Tilnærmelse, nød han den Ære at blive inddraget i deres Kres, dels — som Fritjof Jensen engang ytrede — for sine „maleriske røde Kinders“ Skyld, væsenligst dog paa Grund af sit Forhold til Lisbeth, der var deres fælles Kæledægge, hvis farveskønne Silkehaar og skære Hud nogle af dem skyldte Halvdelen af deres Berømmelse, hvorfor de til Gengæld viste hende den Opmærksomhed altid at anerkende den for Øjeblikket foretrukne Tilbeder, selv om Vedkommende slet ikke hørte til det benaadete Kunstnerlav.

Per vedblev ikke desmindre at føle sig fremmed i disse Men-